

L'últim home que parlava català - Carles Casajuana

La cultura catalana dubta entre simular la normalitat o denunciar l'anomalia, entre lliurar-se a l'estètica o propagar la ideologia. Amb *L'últim home que parlava català*, Carles Casajuana (Sant Cugat del Vallès, 1954) aconsegueix la quadratura del cercle, ja que és alhora assaig i ficció.

Em temia una novel·la de tesi construïda amb personatges unidimensionals. En canvi, he trobat una trama àgil, que incorpora els estilemes de la postmodernitat sense renunciar a l'anàlisi ni al rigor: Casajuana s'hi mostra com un digne descendent d'Italo Calvino.

En un bloc de pisos conviuen dos escriptors catalans: un escriu en català, l'altre en castellà. Un d'ells s'embarca en una novel·la sobre l'últim home que parlava català. Dins el bloc desert, els dos escriptors es llegeixen, es critiquen –amb agror, cordialment–, discuteixen les possibilitats del mercat, els límits de cada llengua, la història, l'empobriment gradual, la decadència. Els seus debats no són ridículs ni esquemàtics, ni tenen un vencedor clar. Afegim-hi una subtrama de mobbing immobiliari i una altra de sentimental, i obtindrem una novel·la llegidora, que se serveix de manera convincent tant de la imaginació com de l'argumentació.